

200701070/1.

Datum uitspraak: 26 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23599 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Leeuwarden, van 8 januari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 januari 2007, verzonden op 11 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Leeuwarden, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 februari 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

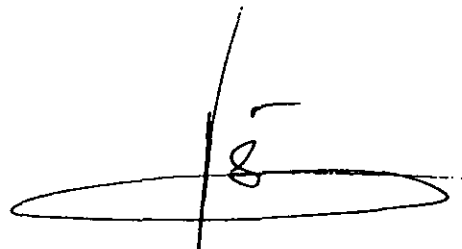
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

13-502.

Verzonden: **26 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE
Zitting houdende te Leeuwarden
Vreemdelingenkamer

KOPIE

Regnr.: AWB 06/23599
uitspraak: 8 januari 2007

UITSpraak

inzake:

geboren op _____,
verblijvende te _____,
van Afghaanse nationaliteit,
V-nummer _____
eiser,
gemachtigde: mr. W. Spijkstra, advocaat te Drachten;

tegen:

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,
voorheen de Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. Gerssen, werkzaam bij de IND.

1. PROCESVERLOOP

- 1.1 Op 15 september 2003 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 14 april 2006, verzonden op 18 april 2006, afwijzend op de aanvraag beslist.
- 1.2 Bij beroepschrift van 15 mei 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 6 oktober 2006. Eiser is daarbij in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Betekenis afkortingen (voorzover gebruikt in deze uitspraak):

Vluchtelingenverdrag	Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen	Vw 2000	Vreemdelingenwet 2000
EVRM	Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden	Vb 2000	Vreemdelingenbesluit 2000
AbRS	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State	Vc 2000	Vreemdelingencirculaire 2000
		Awb	Algemene wet bestuursrecht

2. MOTIVERING

Achtergronden en asielrelaas, zakelijk weergegeven en voorzover van belang in de onderhavige procedure

- 2.1 Op 17 oktober 2000 heeft eiser een aanvraag gedaan tot toelating tot vluchteling. Bij besluit van 27 april 2001 is deze aanvraag niet ingewilligd. Wel is aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (vvtv) verleend, (verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, geldig van 17 oktober 2000 tot 17 oktober 2003. Bij besluit van 14 april 2006 is ook het tegen het asielgedeelte gerichte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.
- 2.2 Eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag van 17 oktober 2000 het volgende naar voren gebracht. Hij is afkomstig uit Afghanistan, en behoort tot de Tajiek bevolkingsgroep. Hij is in 1997 door de Taliban thuis, in samen met zijn broer gearresteerd, meegenomen en gevangengezet. Na twee jaar detentie heeft eiser weten te ontsnappen en is hij teruggegaan naar Hij vermoedt dat de arrestatie is veroorzaakt door het lidmaatschap van zijn vader en broer van een bepaalde -voor eiser onbekende- partij en vanwege eiser etnische afkomst als Tajiek.

In zijn zienswijze van 9 februari 2005 en tijdens het gehoor van 28 juli 2005 heeft eiser verklaard dat hij nog steeds te vrezen heeft voor de Taliban als ook voor de Mudjahedin. Leden van de Taliban vechten gewoon weer bij de zogenaamde War-lords. Verder is de situatie in Afghanistan eerder verslechterd, dan verbeterd. Vanwege de politieke achtergrond en werkzaamheden van eisers vader stelt hij dat hij als familielid ook in het huidige Afghanistan heeft te vrezen voor vervolging. Zijn familieleden onderhouden geen banden met de huidige invloedrijke islamitische en politieke partijen of stammen, terwijl familieleden wel belangrijke (militaire) posities bekleedden ten tijde van het communistisch regime.

Standpunten van partijen, zakelijk weergegeven en voorzover in geschil

- 2.3 Verweerder heeft het bestreden besluit doen steunen op de volgende overwegingen. De grond voor verlening van de verblijfsvergunning, genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, is komen te vervallen, hetgeen aanleiding is om de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd af te wijzen. Op het moment waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend bestond er geen andere grond, als genoemd in artikel 29 Vw 2000, om eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Bij brief van 9 september 2002 heeft verweerder aan de Voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het categoriale beschermingsbeleid voor Afghaanse asielzoekers is beëindigd. In dat verband wijst verweerder op de inhoud van het algemene ambtsbericht Afghanistan van de Minister van Buitenlandse Zaken van 19 augustus 2002. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel op een van de andere gronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000. Ten aanzien van de situatie

ten tijde van de verleende vergunning stelt verweerder dat destijds niet aannemelijk is gemaakt dat het arrest te maken zou hebben met een partijlidmaatschap van eisers vader en broer. Verweerder stelt hiertoe dat het in dat kader merkwaardig is dat eisers vader destijds niet door de Taliban is meegenomen. Ook heeft de Taliban niet gezegd waarom zij waren gearresteerd. Eiser baseert zich derhalve op vermoedens. Uit de omstandigheden valt af te leiden dat eiser en zijn broer willekeurig zijn meegenomen. Verweerder stelt verder onder meer dat eiser na zijn ontsnapping is teruggekeerd naar dat sinds 1998 definitief in handen is van de Taliban. Hij is gaan werken in de winkel van zijn oom en heeft geen negatieve aandacht van de Taliban ondervonden als gevolgen van het gestelde partijlidmaatschap van zijn vader en broer. Weliswaar is hij eind 2000 door een Talib geslagen en meegenomen, niet duidelijk is waarom hij mee moest komen. Hij werd één nacht vastgehouden en is vervolgens door zijn oom vrijgekocht. Derhalve is het niet aannemelijk dat eiser dient te worden beschouwd als vooraanstaand tegenstander van de Taliban. Verder stelt verweerder dat eiser geen aanleiding heeft gezien na de detentie het land te verlaten. Verder is de nacht detentie eind 2000 zo kort geweest dat deze niet als substantieel kan worden gezien. Ten aanzien van de huidige situatie heeft verweerder overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij thans bij terugkeer gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft. Het vermoeden tot vrees van eiser bij terugkeer naar Afghanistan vanwege het werkverleden van eisers vader en broer wordt door verweerder geenszins aannemelijk geacht. Voorst wijst verweerder op het algemene ambtsbericht van februari 2006, waaruit -onder meer- niet blijkt dat er aanwijzingen zijn dat personen enkel vanwege hun voormalige banden met het communistische regime in het huidige Afghanistan vervolging te vrezen hebben. Verder wijst verweerder er op dat eiser zelf geen positie heeft bekleed onder het communistisch regime. Ten aanzien van de stelling dat hij bij terugkeer vreest voor problemen van de zijde van de (ex) Taliban die in het huidige Afghanistan meevechten aan de zijde van de Mudjaheddin, stelt verweerder dat dit gestelde vermoeden geenszins aannemelijk wordt geacht. Hiertoe verwijst verweerder naar hetgeen ex-tunc is overwogen, namelijk dat niet aannemelijk was dat hij in de negatieve belangstelling van de Taliban. Voor zover hij stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen krijgt van de zijde van Rabbani danwel Dostum stelt verweerder dat hij nooit eerder concrete persoonlijke problemen van de zijde van vorenstaande commandanten heeft ondervonden. Dat hij in zijn gehoor van 28 juli 2005 heeft verklaard dat hij vijf of zes maanden zou hebben gevochten aan de zijde van deze commandant wordt niet gevolgd. Verder wijst verweerder er in dit verband op dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij nimmer militaire activiteiten heeft ontplooid voor enig Daarnaast komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid. Dit beleid bestaat niet meer voor Afghanistan en gelet op de aard van het beleid kan verweerder hiervan niet in individuele zaken afwijken. Ten slotte voldoet eiser niet aan de voorwaarden van artikel 29, eerste lid, onder e of f, Vw 2000 om als kind van een vreemdeling, die een verblijfstitel heeft gekregen op basis van één van de gronden a tot en met d van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, te kunnen worden toegelaten.

- 2.4 Eiser stelt zich op het standpunt dat zijn aanvraag ten onrechte is afgewezen en voert daartoe het volgende aan. Allereerst stelt hij dat de termen geloofwaardigheid,

aannemelijkheid en zwaarwegendheid ten onrechte door elkaar gebruikt zijn in het bestreden besluit. Hij verwijst allereerst naar de zienswijze waarin hij stelt dat hij wel degelijk te vrezen heeft voor vervolging van de Mujahedin c.q. de Taliban. Verder stelt hij dat verwijdering naar Afghanistan, gelet op wat er over Afghanistan bekend is, schending van artikel 3 EVRM kan opleveren. Voorts wijst hij op de positie van zijn vader en broer en verwijst daarbij naar hetgeen in het ambtsbericht van mei 2004 (paragraaf 3.4.7) staat over ex-communisten en personen die een hoge rang of positie hebben bekleed binnen de DVPA, ongeacht of zij tot de Parcham of Khalq-fractie hebben behoord. Verder wijst hij onder meer op WBV 2004/60. Eiser is van mening dat verweerder ten onrechte niet heeft getoetst aan WBV 2004/60 en ambtsbericht van mei 2004. Eiser is van mening dat hij onvoldoende de gelegenheid heeft gehad zijn motieven ter zake van zijn vlucht nader toe te lichten. De door eiser aangegeven gronden ter zake van zijn verzoek tot toelating als vluchteling zijn onvoldoende onderzocht, derhalve is terugzending van eiser onder deze omstandigheden onrechtmatig.

- 2.5 Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

- 2.6 In deze procedure dient de rechtbank te beoordelen of het bestreden besluit, mede gelet op hetgeen partijen hebben aangevoerd, toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.
- 2.7 Artikel 33 Vw 2000, voor zover van belang, geeft verweerder de bevoegdheid een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel een verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te trekken.
- 2.8 In artikel 34 Vw 2000 wordt de bevoegdheid tot afwijzing van de aanvraag, ingeval de vreemdeling direct voorafgaand aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000, beperkt tot die gevallen waarin zich, op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.
- 2.9 Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.
- 2.10 Bij uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de AbRS geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning

op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voorzover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000.

- 2.11 Gelet op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 en voormelde uitspraken van de AbRS ziet de rechtbank zich in het kader van de beoordeling van de vraag of een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te worden verleend, gesteld voor de vraag op welk tijdstip of welke tijdstippen moet worden getoetst of de grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd nog aanwezig is dan wel een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

- 2.12 De rechtbank begrijpt het standpunt van verweerder aldus dat eerst wordt beoordeeld of de vreemdeling gelet op het bepaalde in artikel 33 Vw 2000 juncto artikel 34 Vw 2000 aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Wordt deze vraag in negatieve zin beantwoord, dan beoordeelt verweerder vervolgens of er aanleiding bestaat gebruik te maken van de algemene bevoegdheid, zoals neergelegd in artikel 33 Vw 2000, om een dergelijke vergunning te verlenen.

Verweerder heeft het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit met ingang van 16 september 2002 beëindigd. Een asielzoeker van Afghaanse nationaliteit aan wie een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, Vw 2000 waarvan de ingangsdatum is gelegen na 16 september 1999 kan daarom naar de mening van verweerder geen aanspraak maken op een verblijfsvergunning op grond van artikel 33 Vw 2000 juncto artikel 34 Vw 2000, omdat op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afliep de grond voor verlening is komen te vervallen.

In dat geval maakt verweerder gebruik van de hem in artikel 33 Vw 2000 gegeven bevoegdheid de vergunning te verlenen

- indien er op het moment dat de verblijfsvergunning op deze grond werd verleend een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is;

- indien er op het moment van beslissen op de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is. Bij de beoordeling van verweerders standpunt ten aanzien van de vraag of deze laatste grond zich voordoet mag de rechtbank volgens verweerder nova in de zin van artikel 83 Vw 2000 betrekken.

- 2.13 Niet in geschil is dat verweerder in Afghaanse zaken steeds dienovereenkomstig heeft gehandeld, en wel in die zin, dat sprake is geweest van een vaste gedragslijn.
- 2.14 Naar het oordeel van de rechtbank is deze vaste gedragslijn in lijn met het bepaalde in artikel 34 Vw 2000 en voormelde uitspraken van de AbRS en bestaat

er, mede gelet op de ruime beleidsvrijheid die verweerder ter zake van de wijze waarop hij van zijn in artikel 33 Vw 2000 gegeven bevoegdheid gebruik maakt en de hiermee samenhangende terughoudende toets van de rechtbank, geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid op deze wijze invulling heeft kunnen geven aan zijn bevoegdheid een vergunning voor onbepaalde tijd te verlenen. De rechtbank gaat daarom bij de beoordeling van de beroepen uit van dit toetsingskader.

- 2.15 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat de situatie in Afghanistan niet zodanig is dat gedwongen verwijdering van afgewezen asielzoekers naar het land van herkomst van bijzondere hardheid is in verband met de algehele situatie aldaar. Bij uitspraak van 4 februari 2003 (JV 2003/110) heeft de AbRS overwogen dat de beslissing van verweerder om, naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 19 augustus 2002, ten aanzien van Afghanistan niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de rechterlijke toets kan doorstaan. Deze uitspraak is in de latere jurisprudentie van de AbRS bevestigd. Eiser heeft geen argumenten aangedragen die tot een ander uitgangspunt zouden moeten leiden.
- 2.16 Nu de grond voor verlening van de aan eisers verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is komen te ontvallen, zal de rechtbank conform voormeld toetsingskader allereerst beoordelen of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers op het moment waarop aan hen de vergunning voor bepaalde tijd werd verleend geen aanspraak konden maken op deze verblijfsvergunning op één van de andere gronden genoemd in artikel 29 Vw 2000.
- 2.17 De rechtbank stelt vast dat verweerder de aanvraag van eiser heeft afgewezen wegens ongeloofwaardigheid van de door eisers afgelegde verklaringen.
- 2.18 Voor de beoordeling van de vraag of verweerder de verklaringen van eiser in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, verwijst de rechtbank naar paragraaf C1/3 sub 2.2 en 3.4 Vc 2000. Ingevolge dit beleid pleegt verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem of haar gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bij uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/103) heeft de AbRS vooromschreven beleid geaccordeerd. Zoals de AbRS heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 12 februari 2004 (JV 2004/140) behoort naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling gestelde feiten, ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen, zoals in casu aan de orde, het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, primair tot de verantwoordelijkheid van verweerder.
- 2.19 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van hetgeen door eiser is aangevoerd, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen

van eiser ongeloofwaardig zijn. De rechtbank verwijst in dezen naar verweerdere motivering zoals die hiervoor onder 2.2. is weergegeven en maakt deze tot de hare. De rechtbank wijst er in het bijzonder op dat eiser zijn vermoeden tot vrees voor vervolging op grond van het partijlidmaatschap en de functie van zijn broer en zijn vader geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Verweerder heeft in de aanvullingen en correcties op de rapporten van gehoor en in de zienswijze geen aanleiding hoeven zien om tot een ander standpunt inzake de geloofwaardigheid van het relaas van eiser te komen.

- 2.20 Gelet op voormeld toetsingskader zal de rechtbank tot slot beoordelen of er ten tijde van het bestreden besluit een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, houdt de rechtbank bij de beoordeling rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.
- 2.21 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling
- a. die verdragsvluchteling is;
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- 2.22 Op grond van artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.
- 2.23 Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land in het algemeen een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eisers persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat hem een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.
- 2.24 De rechtbank is van oordeel dat eiser ook ten aanzien van de huidige situatie niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag. Mede gelet op hetgeen ex-tunc is overwogen (2.18 en 2.19) is het geenszins aannemelijk dat eiser bij terugkeer in het huidige Afghanistan op grond van het verleden van zijn familieleden geassocieerd zal worden met het communistische

regime en daardoor problemen zal ondervinden. Dit geldt evenzeer voor de gestelde vrees van eiser voor de (ex-) Taliban die in het huidige Afghanistan meevechten aan de zijde van de Mudjahedin. Verder heeft hij geenszins aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen heeft van de zijde van de commandanten danwel Eiser heeft immers nooit eerder concrete problemen ondervonden van deze personen. Verweerder heeft hierbij in redelijkheid kunnen betrekken dat eiser in zijn gehoren tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Gelet op de bestendige jurisprudentie van de AbRS ten aanzien van de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens heeft verweerder zich in redelijkheid -ook binnen de huidige context- op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde reden heeft om te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Eiser kan derhalve evenmin naar de stand van zaken ten tijde van het sluiten van het onderzoek aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontleen.

- 2.25 Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico liep om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontleen.
- 2.26 Voorts is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eiser kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst. Hij komt derhalve niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000
- 2.27 Het vorenstaande dient tot de conclusie te leiden dat verweerder op goede gronden heeft beslist dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.
- 2.28 Het beroep is derhalve ongegrond.
- 2.29 Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

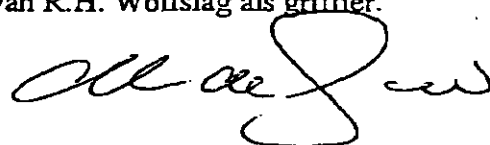
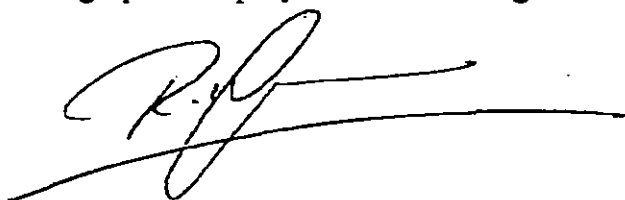
Regnr.: AWB 06/23599

9

3. BESLISSING

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.H. de Groot, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 8 januari 2007 in tegenwoordigheid van R.H. Wolfslag als griffier.

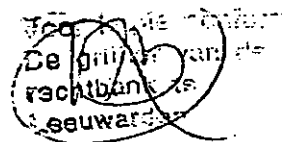
Tegen deze uitspraak staat voor partijen het rechtsmiddel hoger beroep open. Indien u daarvan gebruik wenst te maken, dient u binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak een brief (het hoger beroepschrift) en een afschrift van deze uitspraak te zenden aan:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State,
hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

In het hoger beroepschrift dient u te vermelden waarom u de uitspraak niet juist vindt (de grieven). Er is geen mogelijkheid tot herstel verzuim indien het hoger beroepschrift geen grieven bevat.

Afschrift verzonden:

11 JAN 2007

Rechtbank 's-Gravenhage**nevenzittingsplaats Leeuwarden
Vreemdelingenkamer**

Postadres: Postbus 1702, 8901 CA Leeuwarden

Bezoekadres

Zaailand 102 Leeuwarden

Telefoon (058) 23 41 555

Fax algemeen (058) 234 1350

OPMERKINGEN**11 PER FAX ((0512) 58 30 77)****De heer mr. W. Spijkstra
Stationsweg 94
9201 GR Drachten**

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

**Leeuwarden VK
M. Dantuma-Kroes
(058) 23 41 358
058 234 1350
11 januari 2007
procedurenummer 06 / 23599 ONBTDN GROO L WOLF
casusnummer
2005.002**

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

**het beroep van -----
justitienummer
CRV-nummer:**

Geachte heer,**Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.****Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.****Hoogachtend,**
nummer

ZW003

SPIJKSTRA**advocatenkantoor**

Stationweg 94, 9201 GR Drachten
tel. (0512) 58 30 70, fax (0512) 58 30 77, mobiel 06 12 99 74 49
e-mail: mr.w.spijkstra@wxs.nl

Per telefax 070-3651380
en per post

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's - Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
825	
B	- 8 FEB 2007
ZAAKNR. 200701070-1	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Drachten, 8 februari 2007

Inzake : /Staat
Dossiernr. : 2005.002
Uw. Ref. :

Geachte Heer, Mevrouw,

In bovenvermelde zaak doe ik u bijgaand toekomen een appelschrift d.d heden en de uitspraak in beroep d.d 8 januari 2007, verzonden op 11 januari 2007

Hoogachtend,

Mr. W. Spijkstra

SPIJKSTRA

advocatenkantoor

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 8 FEB 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: OD:

PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Zaaknummer:

Appelschrift

Inzake:

Geboren op van Afghaanse nationaliteit;

Appellant

Wonende te aan de , te dezer
zake uitdrukkelijk woonplaats kiezende te 9201 GR
Drachten aan de Stationsweg 94, ten kantore van Mr. W.
Spijkstra, advocaat en procureur ;
Advocaat, Mr. W. Spijkstra, kantoorhoudende te (9201
GR) Drachten aan de Stationsweg 94 , die hierbij
verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd
tot indiening van dit appelschrift.

Contra:

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
Verweerder

Gemachtigde: Mr. E. Gerssen, ambtenaar ten
departemente.

Achtergronden

1.

Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te Den Haag (zittinghoudende te Leeuwarden) van 8 januari 2007 , verzonden op 11 januari 2007 (prod.1) ontvangen op 12 januari 2007, in welke zaak de Rechtbank de door hen op 15 mei 2006 ingesteld beroep tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d 14 april 2006 , kenmerk IND 0010.17.8094 , ongegrond heeft verklaard.

Procedure

2.

SPIJKSTRA

advocatenkantoor

Appellant heeft op 15 september 2003 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd gedaan. Bij beschikkingen van 14 april 2006 heeft verweerder de aanvragen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Bij brief van 15 mei 2006 heeft appellant tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 6 oktober 2006. Bij uitspraak van 8 januari 2007 heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Grieven

3.

Grief I :

Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Leeuwarden, op pagina 6 en 7 punt 2.19, in haar uitspraak d.d. 8 januari 2007, het volgende overwogen : " De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit , bezien in het licht van hetgeen door eiser is aangevoerd , in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen van eiser ongeloofwaardig zijn. De rechtbank verwijst in deze naar verweerders motivering zoals die hiervoor onder 2.2 is weergegeven en maakt deze tot de hare. De rechtbank wijst in het bijzonder op eiser zijn vermoedens tot vrees voor vervolging op grond van het partijlidmaatschap en de functie van zijn broer en zijn vader geenszins aannemelijk heeft gemaakt . Verweerder heeft in de aanvullingen en correcties op de rapporten van gehoor en in de zienswijze geen aanleiding hoeven zien om tot een ander standpunt inzake de geloofwaardigheid van het relaas van eiser te komen.

Toelichting.

Appellant is van oordeel dat de bovengenoemde uitspraak in strijd is met het recht en in het bijzonder met het Europees recht.

Appellant is van mening dat de rechtbank de beslissing van verweerder ten onrechte marginaal heeft getoetst in plaats volledig te hebben getoetst. Immers het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft in haar uitspraak van 5 juli 2005 in de zaak

'Nederland' erkent dat het voor asielzoekers moeilijk is bewijs te verkrijgen dat hun asielrelaas onderbouwt. Het Hof eist met betrekking tot documenten in deze zaak minder van de vreemdeling dan de Minister. Het Hof maakt bovendien duidelijk onderscheid tussen de kern van het asielrelaas en wat daar buiten valt.

Verschillende annotatoren schrijven dat laat zien dat het Hof de geloofwaardigheid anders, indringender toetst dan de Nederlandse rechter onder het regime van de Afdeling mag doen. Spijkerboer schrijft dat in inzake de toetsing van de geloofwaardigheid twee dingen opvallen: het Hof toetst niet de Nederlandse beoordeling, maar geeft een eigen oordeel, en de toenmalige Nederlandse rechter in het Hof, Thomassen, constateert in haar 'concurring opinion' een gebrek aan de vereiste 'rigorous scrutiny' in de Nederlandse behandeling van de zaak I. Spijkerboer meent: Het is aannemelijk dat de nationale rechter minimaal de toetsing moet uitvoeren die het Europese Hof voor de Rechten van de Mens zelf uitvoert. Daarom lijkt het appellant zonneklaar dat de Nederlandse rechter zonder

SPIJKSTRA

advocatenkantoor

terughoudendheid zelf de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker moet beoordelen en het trechtermodel niet in zijn huidige variant mag toepassen. Doet hij dat wel, dan voldoet de rechtsgang niet aan de daaraan op grond van artikel 13 EVRM te stellen eisen. Ook en bespreken de ehm-jurisprudentie op het punt van de indringendheid van de toetsing. Zij concluderen: Wat volgt hier nu uit voor de toetsing door de Nederlands rechter? Deze hoeft niet noodzakelijkerwijs zelf de feiten vast te stellen of zelf de geloofwaardigheid te beoordelen, maar dient zich er wel afdoende van te vergewissen dat het oordeel van de minister daaromtrent deugdelijk is. In de praktijk betekent dat, dat een volle toetsing van de motivering van het oordeel van de minister over de geloofwaardigheid vereist is. Dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de rechter volledig wordt getoetst is van belang in verband de toetsing aan artikel 3 EVRM.

Grief II

Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Leeuwarden, op pagina 7 en 8, punt 2.24, in haar uitspraak d.d 8 januari 2007, onder ander het volgende overwogen :

" De rechtbank is van oordeel dat eiser ook ten aanzien van de huidige situatie niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag . Mede gelet op hetgeen ex-tunc is overwogen (2.18 en 2.19) is geenszins aannemelijk dat eiser bij terugkeer in het huidige Afghanistan op grond van het verleden van zijn familieleden geassocieerd zal worden met het communistische regime en daardoor problemen zal ondervinden. Dit geldt evenzeer voor de gestelde vrees van eiser voor de (ex) Taliban die in het huidige Afghanistan meevechten aan de zijde van de Mudjahedin. Verder heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghnistan te vrezen heeft van de zijde van de commandanten Rabbani dan wel Dostum. Eiser heeft immers nooit eerdere concrete problemen ondervonden van deze personen. Verweerder heeft hierbij in redelijkheid kunnen betrekken dat eiser tijdens zijn gehoren tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd . Gelet op de bestendige jurisprudentie van de AbRS ten aanzien van de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door eiser aan de feiten ontleende vermoedens heeft verweerder zich i n redelijkheid – ook binnen de huidige context- op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingen verdrag. Eiser kan derhalve evenmin naar de stand van zaken ten tijde van het sluiten van het onderzoek aan artikel 29, eerste lid, aanhef onder a Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen."

Appellant is van oordeel dat de bovengenoemde uitspraak in strijd is met het recht en in het bijzonder met het motivering - en zorgvuldigheidsbeginsel.

Afgezien van het feit dat appellant ook in deze grief van mening is dat de rechtbank de beslissing van verweerder ten onrechte marginaal heeft getoetst in plaats van een volledig te hebben getoetst is appellant ook van mening dat de marginale toetsing op een onzorgvuldig wijze heeft plaatsgevonden. Immers niet in het geschil is dat de vader en broer van appellant ex communisten zijn. Ook niet in geschil is dat appellant tijdens het regime van de Taliban Afghanistan heeft verlaten en nog nooit te maken

SPIJKSTRA

advocatenkantoor

heeft gehad met het huidige regime . Appellant heeft in zijn zienswijze en beroepschrift aangegeven, met een beroep op WBV 2004/60, dat hij onder de risicogroep ex communisten valt . Ten onrechte hebben de rechtbank en verweerder overwogen dat appellant nooit eerder heeft aangegeven dat hij geen problemen heeft gehad met de Mudjahedin omdat appellant van mening is dat verweerder moet kijken naar de huidige machthebbers en niet met de Mudjahedin van voor de Taliban. Teven moest verweerder tijdens zijn gehoren alleen zijn problemen met de toenmalige machthebbers (De Taliban) naar voren brengen en mocht hij niets over de toenmalige Taliban naar voren brengen. Gezien bovengenoemde had de rechtbank en verweerder op grond van WBV 2004/60 appellant onder een risicogroep moeten laten vallen en had verweerder bijzondere aandacht aan appellant moetenschenken.

Grief III

Ten onrechte heeft de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Leeuwarden, op pagina 8, punt 2.25, in haar uitspraak d.d 8 januari 2007 , onder ander het volgende overwogen :

" Het is mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen , niet aannemelijk dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico liep om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b , Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

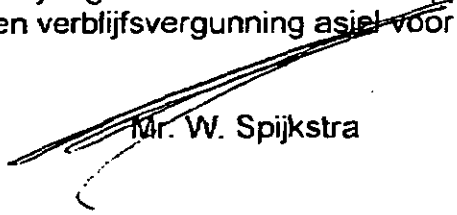
Appellant is van oordeel dat bovengenoemde uitspraak in strijd is met het recht en in het bijzonder met het motivering - en zorgvuldigheidsbeginsel. Ook met betrekking tot deze grief is appellant van mening dat de rechtbank ten onrechte geen volledige toetsing heeft toegepast. Verder is appellant van mening dat de rechtbank artikel 29 eerste lid , aanhef onder b , Vw 2000 ten onrechte ex- tunc heeft getoetst door te overwegen dat appellant bij uitzetting geen reëel risico liep en dus niet ex-nunc heeft getoetst.

Appellant verzoekt Uw afdeling, op grond van bovenstaande grieven, de uitspraak van de Rechtbank Den Haag , nevenzittingsplaats Leeuwarden, d.d. 8 januari 2007 2007 te vernietigen en het beroep van appellant van 15 mei 2006 tegen de beschikking van verweerder d.d 14 april 2006 alsnog gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de kosten in beide instanties.

Conclusie

Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Leeuwarden d.d. 8 januari 2007, registratienummer AWB 06/23599 gegrondverklaring van de door appellant op 15 mei 2007 ingestelde beroep tegen het beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 14 april 2006 strekkende tot afwijzing van het verzoek van appellant d.d 15 september 2003 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Drachten, 8 februari 2007

Mr. W. Spijkstra